

lenne otthon senki! Ledobta a fehér ruhát, becsapta egy koferbe. Gépiesen főzött valami kis hamarebédet. A szíve zakatolt, alig állt a lábán.

— Holnap tizenegykor! — ez zúgott a fülében. Lesz már lakás, gyönyörű, kedves fészek!

— Holnap tizenegykor — megint meglátom Gyalókat...

— Holnap tizenegykor — mondta erővel, félig hangosan, magát szuggerálva, — holnap tizenegykor nem megyek el a lakáshivatalba!

Gyalókat nem ismer, nem tudja a nevemet sem. Vár egy darabig, azután elmegy — bosszús lesz? vagy szomorú? Nem gondolok rá többet. A vadrózsával befutott kis ház nem lesz a mienk. A felebarát háza... Pedig a mienk lehetett volna. Szegény gyerekek, nem lesz otthonotok...

Pedig azt mondta Gyalókat, úgye, hogy otthon van ott, ahol maga van!

Hát igazán mindenható volna egy gyöngö asszony keze és ebben a nyomorult zugban is meg lehetne éreztetni azokkal, akik benne élnek, hogy otthon vannak? Meg lehetne tenni, csak szeretet kéne hozzá és igen erős hit abban, hogy együvé tartozunk és kitartunk egymással „minden poklon keresztül“.

Egy hajszálon függ minden — lelki béke, tisztaság, — jövő.

— Megpróbálok! — mondta Sámsonné és nagyot, nehezet sóhajtott. Csak holnap ilyenkor volna már, mikor már mindennek örökre vége...

Lelkendezve jött haza az ura, szinte beesett a vagonajtón:

— Terike, ide hallgass! No lásd, ez a Berti mégsem hagyta cserben kenyeres pajtását! Ma hozta a hivatalba ezt a végzést, két szobás lakás kiutalva — de micsoda szerencse, — én nem tudom, hogyan szimatolta ki — a Rózsadombon, gyönyörű hely — kis udvar is van, — no de szólj már, te nem is örülsz neki?

— Az Isten jó! — mondta könnyes szemmel az asszony. És még hozzágondolta magában: A jó Isten nem bízott bennem. Pedig nem mentem volna el holnap, igazán nem... *Brucknerné Farkas Gizella.*

TUTAJON.

*Tutajunk lágyan himbált a Tiszán,
Mint lenge hinta, nyári röpke felleg.
A víz szelid volt, mint egy szőke gyermek,
Mint a levél a csendes esti fán.*

*Úgy tetszett: állunk mozdulatlanul,
Csak, halk ölen, habzsongás ringatott.
Egy helyben állnak így a csillagok,
Idők szárnyán míg fordul az azúr.*

*Kék partvirágok néztek ránk merengőn,
Kék fátyolok csillogtak messze erdőn,
Kék volt a hullámjáték is alant.*

*Mélán zenélt a hab a mély vizáron,
Olyan volt minden, mint egy égi álom,
Mint hosszú, szép, egyetlen pillanat.*

Szamolányi Gyula.